

STUDENTEN WEEKBLAD

21e JAARGANG.
No. 16.

REDACTEUREN:
S. NOYON, MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, L. M. DE JONG.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
27 FEBR. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4.— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

D. S. M. G. „Apollo”. De Kamermuziekavond, door A. B.
D. S. T. G. Uitvoering, door W. J. G. Paardekooper.
Uit de Prullemand van de Almanak-Redactie, door M.

Kritiek en Recensies,

door L. M. de Jong.

Gedachten en Gedichten.

Branding, door Frank.

Vereenigingsleven.

Civ. en Bouwk. Stud. Gezelschap „Practische Studie”.
Algemeen Nederlandsch Verbond.
Ned. Christen-Studenten-Vereeniging.

Ingezonden,

door le Cicil Jr.
door Een Orde-bewaarder.

Bijlage.

Iets en Niets (Schets u. e. Studentenleven) door Louis Petitor.

Studiebelangen.

Centrale Commissie. Verandering secretariaat.

Technische Hoogeschool.

Aanvang colleges en oefeningen.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Kamermuziek-Avond,

door leden van het D. S. M. G. „APOLLO”.

Een gevoel van groote voldoening bij het terugdenken aan dezen avond.

Herinneringen aan een intieme echte kamermuziek sfeer.

De bibliotheek van de Sociëteit Phoenix, vertrouwelijk in de rustige schemering der groen schijnende zijlampen, was geheel gevuld met verschillende kringen clubfauteuils, waarin vele leden van het gezelschap een rustige plaats gevonden hadden.

Een rust en behagelijkheid, die zeker van beteekenis waren voor dezen avond, daar het programma van acht uur tot half twee geduurd heeft!

Men make hieruit niet de gevolgtrekking, dat het programma verkeerd of te lang zou zijn samengesteld. De samenstelling was met veel zorg geschied en bood den hoorders in de keuze der werken vóór of na de pauze een afgerond geheel.

In het eerste gedeelte werden uitgevoerd het dubbel-concert van Bach, het strijkkwartet van Haydn No. 6, het strijkkwartet van Beethoven op. 18, No. 4 en de piano-sonate op. 110 van Beethoven.

De heer Kerrebijn, de dirigent van „Apollo” gaf een zeer mooie, diep doorvoelde vertolking van de sonate op. 110. De voordracht van dit werk, dat weerspiegelt de van de wereld afzwevende geest van den rijperen Beethoven, waarin ook de luimige Wiener „Gassenhauer” zoo meesterlijk verwerkt is, vormde het hoogtepunt van den avond.

Van de meerendeels moderne werken, die na de pauze werden uitgevoerd, was vooral de Suite Bergamasque van Debussy zeer mooi gespeeld.

De sonate voor viool en piano van Jarnach, een nieuw Belgisch componist, is een werk dat bij eerste kennismaking misschien niet erg aantrekkelijk is.

Toch gebruikt de componist geen moderne, moeilijk te begrijpen harmonieën. Het zal dengenen, die het bloeiende werk 7 Maart a.s. in den Doelen gaan hooren, opvallen hoe mooi de thema's gebruikt en verwerkt zijn, alle deelen tot een geheel verbindend. Een sonate die zeker haar plaats onder de modernen kan innemen!

Het volijverige „Apollo” bestuur heeft ongetwijfeld een goeden weg ingeslagen met het reorganiseeren van de oude „Heerenconcerten” in dezen geest.

Geen officiële tafel meer, geen zwart gekleede, hooggeboorde,

blauw en rood gelinte deftige heeren in een verder leege zaal, voor wie te spelen een ware benauwing was, maar een gezellige volle ruimte, waarover een intieme stemming lag, die van de zijde der toehoorders stemde tot welwillende waardeering en op de uitvoerenden verwarmend werkte in een zich durven laten gaan in hun kunst, waardoor dezen avond van een bijzonder genot is geworden.

Moge volgende jaren zoo voortgegaan worden!

A. B.

Uitvoering Delftsch Studenten Tooneel-Gezelschap.

„De Rivalen” van R. B. SHERIDAN.

Voor een steenkoude gehoorzaal, gevuld met een welwillend, lachgraag en heteroogeen publiek ging Vrijdag 14 Februari het vroolijke stuk van Sheridan, dat niets anders is dan een reeks romantische avontuurtjes van een verzameling zonderlingen in het levenslustige stadje Bath; in het ietwat gedegenegerde en verfranschte Old England uit de laatste helft der 18e eeuw. De scherpe spottende toon van het stuk is afgesleten tot een voor onze tijd simpel humoristische; de sentimenteele moraal-gerimiaden duren wat te lang voor moderne ooren, sommige gedeelten gingen verloren door onvolkomenheden van de spelers en niet al te vlugge hersenen van het publiek, maar dit zijn wij van costumstukken gewoon en daarbij schaaft het dan ook meestal niet veel. De ineenzetting en regie was hier en daar wat genégligeerd, niet volkomen doorwerkt, maar voor een student-regisseur mag een dergelijk geheel niet anders dan een kranige prestatie genoemd worden. De explicatie van het stuk is wat lang en de grappigheid van den bediende die zijn meester navolgt in manieren van spreken en optreden kwam niet erg voor het voetlicht, jammer, te meer daar de speler (Bourdrez) een goede kracht is. Het tegenspel van den koetsier was onvolgende. Wel merkwaardig is het, hoe lastig den meesten langen menschen tooneelspelen valt, doorgaans weten zij met hun ledematen geen weg. De daaropvolgende scène speelde zich af tusschen de vrouwelijke hoofdrollen, van wie ik Mej. Campioni niet de beste vond. Misschien echter was het de penetrante koude die haar blette zich geheel te geven. Mrs. Mallo prop (Mej. ter Meulen) is een geboren actrice van het genre van Mevr. de Sablairolles. Ze wist dan ook de zaal hartelijk te doen lachen. Mej. Kayser speelde de voor haar ondankbare rol zeer goed en vond de juiste intonatie, die in stijl en tijd past. De Jong is een speler uit de oude school, een met tooneelbloed. Dat hij het heele stuk door zijn moeilijke manier van spreken volhield is daar wel een schitterend bewijs voor. Het open doekje dat hij met Mej. ter Meulen wist te behalen, was voor beiden volkomen verdiend. Mej. van Berckel was een levendig kamerkatje, dat haar schalksche, doch niet makkelijke en overdankbare rol uitnemend speelde. E. M. van Berckel speelde zooals wij dat van hem gewoon zijn, maar doordat hij zoo'n onpersoonlijke en vervelende rol vervulde, was er geen gelegenheid om hem een speciaal applaus te bezorgen. Dumont is ook een goed tooneelspeler, maar dat kon slechts uitkomen in zijn monoloogje, als Julia hem in tranen verlaten heeft. Lucius O'Trigger, de Iersche edelman, de held, de woesteling, de Blauwbaard, de Don Juan, de Don Quichotte — de prachtról, voor wie tooneelspelen kan; wat liet de speler er van over? Een jonker, Tobias Hikkenburg, die niet op zijn beenen kon blijven staan, die zijn rol niet kende en die voor zijn medespelers tegenspel onmogelijk maakte. Last not least de landjonker Acres die met zijn dwaze grollen de heele zaal inpalmde en het publiek deed schateren van het lachen. Voor generollen is deze heer geknipt. Zijn accent deed meer aan de Blaak dan aan de koeien denken. — Over 't geheel behoudens een enkele vergissing die toch door niemand opgemerkt werd, zal ieder zich bij de vroolijke vertooning uitstekend vermaakt hebben. — Bloemen, kransen en dansen toe.

W. J. G. PAARDEKOOPER.

Uit de Prullemand van de Almanak-Redactie.

Liefdeleven is geen leven, want liefde bindt. Dat is de grootste zonde en de ergste beproeving. Het maakt den sterke machteloos, omzichtig en tastend en dooft zijn persoonlijkheid. Het doet hem steeds kijken naar mogelijke gevolgen, bij alles wat hij onderneemt

en zoo hij rust heeft, meent hij zijn doel bereikt te hebben. Vroeger liep hij met veerkrachtigen tred, vol taaie, ingehouden kracht en met het hoofd hoog opgericht, zoodat het licht hem uit de oogen straalde, aan Dyonyos' zij. Nu ligt hij op den grond en staart omhoog en zoekt met wijde domme oogen een nederwaarts gericht gelaat, en als hij dat gevonden heeft, zoo doet een zucht zijn lippen trillen en klinkt het zacht: „Jij bent mijn toeverlaat, jij geeft mij rust, jij weet mijn zorgen te verlichten, omdat jij mij begrijpt.” — Och, had hij slechts een grein verstand, dan zou hij fluisteren: „Jij bent mijn graf.” Hoort hoe hij zegt: „Hoe zalig is 't te sterven.”

De maatschappij is correct. Zij is opgebouwd uit egoïsme, dat vaak heel kortzichtig is. Zij dient tot verzekering van een rustig bezit en voor een goed geregelde voortplanting. Wordt hiertegen gezondigd, zoo is de straf een heel noodzakelijk gevolg, niet de wil van één persoonlijk, maar de maatschappij, wier rust wordt verstoord, of wier organisatie bedreigd wordt, is de werkzame macht, die straft. Zooals de wereldorde gevaar zou loopen, als niet op het van-groote-hoogte-loslaten, het te pletter-vallen volgde, en dit de straf is, zoo zal ook het afwijken van den wetbaan van de maatschappij een heel eenvoudige en heel noodzakelijke straf ten gevolge hebben. Bij deze beschouwing kom ik tot de conclusie, dat alleen dan een straf goed is, als hij wordt gevoeld als een nuchter noodzakelijk gevolg, dan zal hij bij geen de gemoedsrust verstoren, omdat het gevoel van persoonlijkheid aan de straf ontbreekt. Daarom is het ook verkeerd om voor speciale gevallen uitzonderingen te maken. Dat doet de zwaartekracht ook niet en het noodzakelijksheidsgevoel loopt gevaar.

Het lastige hierbij is, dat we de zwaartekracht hebben leeren inzien als boven ons, terwijl wij eigen wetgeving nog steeds wenschen te beschouwen als eigen maaksel, dus als niet constant, maar veranderlijk naar eigen wil. En wij zien niet in, dat zij is ontstaan in de samenleving uit louter zelfbehoud. Die wetgeving is ten nauwste verwand aan onze consistentie, die is, de wil van het goede en de daad van het kwade, als een dwaas brouwsel. En naarmate deze meer gescheiden worden is er meer wetgeving, omdat wij beter denken en slechter doen en de wet is moraal.

Organisatie is de kanker van de menschheid, omdat zij het persoonlijkheidsgevoel van den enkeling doodt, en het verantwoordelijkheidsgevoel van het eigen ik. In een organisatie is scherpe omlijning noodzaak in de vorm van wetten, verordeningen, reglementen, overtreding waarvan straf tengevolge heeft. Deze straf wekt de indruk, dat de wet absoluut juist is, en zoo vormt zich onbewust de formule: „Wat slecht is wordt gestraft,” en langzamerhand: „Wat niet gestraft wordt is goed.” Daarom is een handeling strijdig met de wet ook alleen dan slecht, als hij ontdekt wordt. Dit laatste „Wat niet gestraft wordt is niet slecht,” is veel erger dan het eerste, want het bleek dat de rust in de maatschappij niet groot was en verre van volkomen, en een uitgebreider wetgeving was noodig om ook deze feiten laakbaar te maken.

Ik ben monist en volkomen, want ik heb geweten wat Haeckel gezegd heeft, en ik ben in Delft geweest. Best braaf oud Delft, vol jonge geest, alsof men wondre frissche bloemen gestopt heeft in een oude mand met groen verschoten lint.

Het eerst, dat ik van het monisme hoorde, was op een kouden en toch niet regenachtigen nacht, integendeel de weg was droog en door der boomen kruinen

werd ik het firmament gewaar.
waaraan ontelbre starren flonkerden
als oogen klaar.

Kortom ik was geroerd.

De maan scheen ook zoo helder. de wei zag wit van mist en zware koelijken doken op uit 't wollig meer. De boomen waren zwart, de takken zwartgeaderd tegen een diep transparanten lucht en in de verte wierp de vaart een rilling van ontroering. Ik was monist, werd het eerst nu gewaar, zooals het immer gaat, als waarheden u kenbaar worden. De stem, die naast mij ging las uit het boek van mijn gedachten, de maan was lamp. Het was een waarlijk luistrijk feest, die stille nacht.

De tweede keer, dat ik van het monisme hoorde, was in een kamer waar de rook zwaar hing. De stoelen stonden na te denken op twee pooten. De koffiepote stond als een domme dikke kop te blazen uit zijn tuit, alsof hij wonderwat bepeinsde. Een tea-cosy wel wat te klein, was als een muts hem op het hoofd. Op het bureau een stapel boeken, een deur, die er terloops nog meer liet zien, een glas, dat stoffig op de kast stond, zij allen waren klein van 't luisteren naar een stem, die sprak tot een wit boek. En soms was er een korte pauze. Het hoofd richtte zich langzaam op en zette zich te luisteren op de schouders, naar stemmen, die met zachten drang bestreden of zelf weer bestreden werden, zoo op den toon van iemand, die zijn vrouw, die hem heel dierbaar is, wijst op een kleine feil. En ik arme greep de ziele-warme gedachten, die 'k drukte in mijn kil en dor gemoed. Hoe kon ik 't oneens zijn met de een, terwijl ik 't eens was met de ander, terwijl zij beiden toch naar waarheid trachtten.

Gij allen hebt gelijk, want niet in de formule zit de waarheid, want of gij nu beweert, dat God een hemel heeft en met zijn Al-ziend oog den mensch regeert, die aan Zijn voeten leeft en opziet naar omhoog, of wel, dat alle menschen, en dus ook wij, o goddelijkst aller gedachten, deel zijn van de Algeest, zooals de aarde, levend denkend wezen, een deel is van dien Geest en het heelal en alles wat er is, het is mij alles één, omdat wij allen toch bij wijlen stil staan en sprakeloos aanschouwen, wat nog een ieder onbegrijpelijk is.

En nog een derde keer wil ik hier mij herinneren, dat ik van het monisme hoorde. 't Was in een groote zwarte zaal met luttel

licht van hier en daar een kaars. Dicht naast mij in een luie stoel lag een lang eind, wiens onderbenen zich met een nurkschen hoek naar 't lager duister wendden. Meer hoogerop, daar lag een bleek gelaat, waarvan de neus wat indirect in 't luchtruim puntte. De linkerhand was als een matte vlek van maan door miste wolken, de rechter zag ik niet. Er was geroezemoes van stemmen om mij en nu en dan wat luid geschreeuw. En in het duister, naast het geglans van glazen en van borden, zie ik geplek van bolle bleeke hoofden, en oogen zie ik glanzende, groot als van verwondering en van een tint, die ik kan wedervinden bij koeien als zij droomend staren in d' avondzon.

„Het Christendom houdt kracht en stof gescheien
denkt zich een geest boven dit aardch gedoe
droomt van een troon en englen reien,
Het huidige geslacht is zulk gebazel moe.

Laat stof en kracht tezamen leven
dan kent men niet meer doode stof.
en voor het leven kan men geven
een chemische reactie of

Nu ja, een doodgewone chemische reactie, die wij wel kennen van de Burgerschool, maar dan natuurlijk heel en onbegrijpelijk ingewikkeld.” Zwaar sloeg het hoofd tegen het leeren kussen. Toen ging de linkerhand zich traag bewegen van de bewoonde leuning en greep naar 't glas, met rozig vocht, dat „heelemaal geen marasquin bevatte,” zoo zei zijn mond.

M.

KRITIEK EN RECENSIES.

Van 15 Februari tot 15 Maart biedt ons de tentoonstelling „In die Coornschuere” aan den Haagweg een serie litho's van Chris Lebeau. Voor dengeen, die zelf op den steen geteekend heeft, valt hier veel te bekijken, te leeren en waarschijnlijk ook te genieten. Maar de belangstellende in het algemeen moet niet naar deze tentoonstelling gaan met de hoop op waarlijke ontroering. Deze heeft Lebeau mij althans niet gegeven. Wij staan met bewondering stil voor den techniek van dezen teekenaar, voor de uitmuntende stof-uitdrukking, de groote, heldere vlakken, waaruit het portret is opgebouwd, en waarin iedere lijn, zelf ondergeschikt zijnde, meewerkt aan vorm en schaduwwerking, klaar en beheerscht. Maar toch waren die portretten voor mij niet de beelding van een menschenhoofd; al die fijne rimpels en nuances in deze gezichten gaven mij niet meer dan een vaag vermoeden, dat de menschen, wier gelaat hier is afgebeeld, misschien wel eens konden hebben geleefd, geleden, gewerkt. De portretten van Tijs Volker, Mevr. Tymstra, en het fijn-eenvoudige kinderkopje van Viola de Boer vond ik het gevoeligst geteekend. Van de eivorm om het kruis achter den Heer Barendse heb ik de symboliek niet begrepen, evenmin als die in het afgehakte hoofd van Mevr. Klicka.

Verder kunnen wij op de tentoonstelling beneden twee schilderijen zien van Ype Wenning, die — zooals de catalogus duidelijk doet uitkomen — met lijst worden verkocht. Het werk van Feldmann voorbijgaande vinden wij een portefeuille met hout-sneden van Willem v. d. Berg. Frisch, krachtig en sierlijk is dit werk, vooral de Krokodil, de Pauw en de Hagedis. Ook de Geit aan een van de pijlers der Coornschuere is een knap, vroolijk ding. Ten slotte nog vier schilderijen van J. Franken Pzn., waarin het zuivere, eerlijke licht dat over alle kleuren schijnt gegoten en de kleurverwerking van een blauwgroen gemberpotje (op „Darwintulpen”) bewijst, dat deze jonge schilder wellicht veel bereiken zal.

Ik raad den Delftenaar aan de tentoonstellingen „in die Coornschuere” trouw te bezoeken.

L. M. DE JONG.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Branding.

Gillen!

Gillen zou ik, als ik maar dorst!

En als mijn „vriend” Glijwijk niet direct ijselijk deftig een ver-stikkende domper op mijn luidruchtigheid zou zetten door zeurderig-lijzig me toe te voegen:

„Maar beste Frank, denk eens kalm na, je begrijpt toch, dat „men” zijn mond houdt en niet zoo in het openbaar uiting geeft aan zijn gevoelens, tenzij natuurlijk een heel bijzondere oorzaak . . .”

„Kerel! jij en ik, wij allen zijn in 't dringendste levensgevaar!”

Als woedende wolven huilen rondom ons de golven van Egoïsme en Afgunst, jagen ons gierend en suizend om de ooren kleeft vlokken schuim van Laster en Minachting, bijtend in onze oogen, die niet gewend zijn aan het scherpe zout van aldoordringend wantrouwen.

Angstwekkend trilt de grond onder onze voeten, wankelend trachten we ons staande te houden, terwijl er door dien bodem, dat zinnebeeld van vastheid en hechtheid, lange sidderingen en heftige schokken gaan, huiveringen van vernietigende Reactie.

Nauw staan we, haast vergaan we.

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
27 FEBRUARI 1919. No. 16.

Wanhopig moeten we ons vastklemmen aan de enkele rotsblokken in het rond.

Maar ook zij sidderen; zelfs de zoo vaste Hoop schijnt ons te gaan begeven.

Geloof, dat wij onwankelbaar achtten, schommelt onrustbarend heen en weer en ziet!

de Rede ligt op den rand van den kolkenden en kokenden en razenden afgrond.

Verloren in wanhopige eenzaamheid staan velen bij elkaar, doch elk onrustbarend afgezonderd.

Elk tracht houvast te krijgen aan wat hem solied en vertrouwdbaar stevig toeschijnt, maar och arme! nauw zinkt het helsch rumoer en denkt een elk zich rustig te wijden aan de taak zijn (be)staan iets dragelijker en degelijker te maken of wéér brult de duisternis rondom en opnieuw schokt het in de diepte.

Maar wonderlijk! Glijwijk schijnt er niets, totaal niets van te merken. Kalm-superieur glimlacht hij over die domme, verwaande onbuigzaamheid.

„Welk een dwaas idee niet mee te willen gaan met de tijdstroom!” denkt hij en nogmaals vloeien zoet welwillende woorden vermanend uit zijn serviele mond.

Hij grijnst verheven en loenscht voornaam en klotst en wiegt en deint met zijn heele even dom-verwaande, oubewuste kliek op en neer, heen en weer, zooals de golven hem sleuren of stuwen willen.

Allerlei nette en bovenal deftige mannen, zij hebben geen eigen meening en zien zóó medelijdend neer op den onpraktischen enkeling, die zich het recht aanmatigd anders te denken en zelfs te doen! dan zij, dat het mij angstig om het hart wordt en een vreesprop mijn keel in schiet, zoodat ik gejaagd en hortend slechts adem halen kan.

Meteten echter rijst in mij dan die machtige haat, die overweldigende woede tegen mijn „beste vriend”, dat ik mijn handen met geweld thuis moet houden om hem niet een ongeluk aan te doen.

De misdaad uit wanhopige hatende liefde gepleegd. Maar iets in mij weerhoudt me en ik zwijg, ik klem mijn kaken vast opeen en zie weer rond, half vertwijfeld naar die anderen, die daar ook staan te worstelen en te wachten.

Die ook staan te turen naar een verlossend licht in de vale schemering, naar een baken op deze zee van wisselvalligheden.

O! mochten wij niet vergeefs turen en hopen!

FRANK.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel en Bouwkundig Studenten-Gezelschap
„Practische Studie”.

LEZING MET LICHTBEELDEN,

op Woensdag 5 Maart, te 7.30 n.m., in de Bibliotheek der T. H., door Ir. D. F. SLOTHCUWER, over: „Deensche Bouwkunst.”

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Het Bestuur van de Studenten-Afdeeling deelt mede, dat de heer
FELIX TIMMERMANS

zich bereid heeft verklaard om na de groote vacantie een voordracht te komen houden voor de leden der afdeeling, over zijn nieuwe werk: „Boudewijn”.

Ned. Christen-Studenten-Vereeniging.
Afdeeling Delft.

GEWONE VERGADERING, op Dinsdag 4 Maart 1919, ten 8 ure,
in de N. C. S. V.-kamer, Oude Delft 35.
Spreker: Mr. M. J. A. MOLTZER. Onderwerp: „Volkshuisvesting”.

INGEZONDEN.

M. de Redacteur!

Aangezien ik vermoed, dat er geen verslag verschijnen zal van de lezing gehouden voor *Onze Koloniën* door Mr. Jonkman, stel ik er prijs op, hier in deze kolommen te releveeren datgene, wat ik als zeer voornaam beschouw buiten het specifiek propagandistische gedeelte dier lezing om.

Spreker ging m.i. zeer terecht te keer tegen de gemakzucht en rustige-zelfontwikkelingstevredenheid van den tegenwoordigen student. Ze moesten meer trachten te benutten de voorrechten specifiek eigen aan een studentensamenleving, namelijk:

De schoone eigenschappen van studentikoze vriendschap voor elkaar, de vrijheid en de vrije ontwikkeling, verder een harts-tochtelijk grijpen naar het goede en tenslotte moesten ze zoeken naar een betere samenwerking van alle studenten.

Als verbeteringen beval hij voornamelijk aan:

- 1°. verbeterde sociale verhoudingen.
grondige verandering is noodig; nu is er een te wijde en diepe kloof tusschen de studenten- en de groote maatschappij. Vooral meer aanraking en omgang met arbeiders, ja, een studentikoze volksuniversiteit leek spr. gewenscht;
- 2°. grondiger eigen, het studentenleven doordringende, studie.
Minder specifiek voor voor examens studeeren;
- 3°. belangstelling in de kunst vergrooten.
Nauwer aanraking tusschen studentensamenleving en artiestenwereld, door lezingen, tentoonstellingen, voordrachten, etc.;
- 4°. zich meer bewust worden van de groote taak van Nederland als opvoeder en leider van Insulinde.

Ik hoop, dat deze regelen meerderen onder de oogen zullen komen, dan de plm. dertig menschen, die bedoelde lezing bijwoonden. Zou de P.I.A. er haar voordeel niet mee kunnen doen?

LE CICIL JR.

Aan den heer Secretaris van het Studenten-Vendel der Delftsche Burgerwacht.

In antwoord op Uw artikel in 't vorige S. W. wil ik U hierbij mededeelen, dat het door U bedoelde punt „Op een orde-verstoorder” geenszins gericht was tegen de Stud.-B.-W. in zijn geheel, doch slechts een persiflage was op een uitlating van één harer vooraanstaande mannen op de bewuste Corpsvergadering, waarop de motie-Wijnkoop behandeld was.

Juist omdat bedoelde persoon toevallig ook lid van de burgerwacht is, wekte deze onwaardige, onverdraagzame en onbezonnen uitlating verwondering en verontwaardiging, want hoe licht wordt immers naar een uiting van een vooraanstaand enkeling de gansche burgerwacht beoordeeld?

En voor zulk een blaam op ons Studenten-Vendel moet toch een ieder waken!

EEN ORDE-BEWAARDER.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie.

De C. C. deelt mede dat het Secretariaat der C. C. door den heer Jac. P. Thijssse Jr. is overgedragen op den heer

D. C. SCHUMM, Van Leeuwenhoeksingel 35.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

De heer W. van der Slik c. i., zal zijn colleges in Toegepaste Mechanica beginnen op Maandag 3 Maart a. s., met de behandeling van statisch onbepaalde constructies.

—o—

De Hoogleraar G. N. Itz, b. i., is wegens ziekte tot nader aankondiging verhinderd college te geven.

CORRESPONDENTIE.

A. Lodder. — Uw stuk kwam te laat, om deze week nog geplaatst te worden.

AGENDA.

DEN HAAG.

- 28 Februari. Centraal Theater. L. Poten. 8 uur. Opening Bioscoop en Cabaret-Programma.
Theater-Verkade. 8 uur. Hofstad-Tooneel. Levensstroomingen.
Diligentia. 8 uur. Angèle Sydow.
Geb. v. K. en W. Nt. Vereen. voor den Volkszang.

Heden en volgende avonden: Residentie Bioscoop, 8¹/₄ uur, Albert Frères; Bouwmeester-Theater, 8 uur, Hallo!... Met wie??; Scala, 8 uur, Die Haghezangers, Een Walsdroom; Cabaret-Theater, 9 uur, Cabaret-Voorstelling.

ROTTERDAM.

- 28 Februari. Tivoli. 8 uur. Tooneelver. Het hoogste Recht.
Schouwburg. 8 uur. Rotterd. Tooneel. Goudkoorts.

Heden en volgende avonden: Concertgebouw Pschorr, 7¹/₂ uur, Elite Heeren Orkest; Geb. v. K. en W., 7¹/₂ uur, Variété; Circus-Schouwburg, 7¹/₂ uur, De Spin; Casino, 7¹/₂ uur, Revue „Ik zal 't nooit weer doen”.

ADVERTENTIEN.

DICTATEN VOOR W⁴.

In BRUIKLEEN GEVRAAGD tegen ruime belooning

**DICTATEN: Toegepaste Mechanica,
Kennis van Bouwstoffen en Ketels.**

(Zullen reeds 15 Maart a.s. worden teruggegeven).

Brieven franco onder No. 15, aan het Bureau van dit Blad.

H.H. Studenten!
GELEGENHEID TOT DINEEREN.
 Billijke conditiën.
 HUGO DE GROOTSTRAAT 112.

„AU FIGARO”**G. KIELA ☒ KAPPER**

Oude Delft 166. Telefoon 624

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”

OUDE DELFT 120. - DELFT.**Uitzending van DINERS**

IN GOED VERWARMDE Bussen.

OUDE DELFT 120. ☒ CHR. F. RÜTER.

Daar de Corps-diploma's
 dezer dagen worden thuis
 bezorgd, beveelt de

Technische Boekhandel &
 Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33,

zich aan voor het

**Encadreeren van
 Diploma's van het D.S.C.**

met rood linnen rand
 of houten lijst. ==

NIEUW NIEUW

RESTAURANT**„DE POOL”**

MARKT 25a ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ ☒ DELFT

PLAT DU JOUR 12-2 UUR.

☒ BILLIJKE PRIJZEN ☒

☒ AANBEVOLEN VOOR HEEREN STUDENTEN ☒

UITGAVEN van de Technische Boekhandel
 en Drukkerij J. WALTMAN JR. te DELFT.

Nieuwe drukken:**Beknopte Scheikunde der Suikers,**

door Prof. Dr. J. BÖESEKEN. 2^e druk.
 Prijs in blauw linnen band f 5,25
 en 10% verhooging.

**Tabellen voor het Scheikundig Onderzoek
van Anorganische Stoffen,**

door F. H. EYDMANN JR. 7^e druk.
 Prijs in blauw linnen band f 2,60
 en 10% verhooging.

**Practische Oefeningen in Natuurkunde voor
a.s. Technologen,**

door Prof. Dr. M. DE HAAS. 4e druk.
 Prijs in blauw linnen band f 5,50
 en 10% verhooging.

TER PERSE:**Leerboek der Toegepaste Mechanica,**

door Prof. J. KLOPPER. Deel I. 2e druk.

Wijnhaven 6-7 **HOTEL „CENTRAL”** Oude Delft 92

Café-Restaurant Eerste Rang.

Auto- en Rijwiel-Garage aan de achterzijde der zaak, Oude Delft 92. Tevens ingang.

Zalen voor Vergaderingen, Déjeuners, Diners en Soupers.

Ook Diners bij abonnement. :: Avondsotels.

UITSTEKENDE KEUKEN.**BILLIJKE PRIJZEN.**